

# รูปแบบการบริหารจัดการส่งเสริมการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

ปวีณา มีประดิษฐ์\*

ธนวัชร ดีแสน\*

## บทคัดย่อ :

คณะผู้รายงานได้การศึกษารูปแบบการดำเนินการส่งเสริมการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้กับพนักงานของบริษัทผลิตชิ้นส่วนในการส่งกำลังเครื่องยนต์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีอัตราการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมากกว่าร้อยละ ๙๕. ผลการศึกษาให้ข้อมูลว่า ผู้บริหารของบริษัทได้ให้ความสำคัญ, ทำการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง, ให้ความรู้ความเข้าใจ, การเสริมสร้างทัศนคติโดยการยกย่องเชิดชู, การจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมให้อย่างเพียงพอ, การบังคับใช้กฎระเบียบอย่างเคร่งครัด, และให้ความสำคัญออกตรวจตราด้วยตนเอง จึงทำให้องค์กรประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลได้ต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีแก่สถานประกอบการอื่นๆ.

## คำสำคัญ :

การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล, การบริหารจัดการ

## บทนำ

สถานประกอบการในปัจจุบันมีปัจจัยในการทำงานที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของพนักงานผู้ปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นด้านเคมี กายภาพ ชีวภาพ และจิตสังคม ซึ่งอาจก่อโรคหรือการบาดเจ็บจากการทำงานได้. การป้องกันการได้รับผลกระทบดังกล่าวจึงมีความจำเป็น. ในฐานะนักสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย การป้องกันต้องคำนึงถึงแหล่งกำเนิด, ระยะระหว่างแหล่งกำเนิดกับผู้ปฏิบัติงาน, และพนักงานที่มีโอกาสเสี่ยงปัจจัยเหล่านั้น. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เป็นมาตรการที่ได้รับความนิยม แม้จะไม่ขจัดปัญหาได้เบ็ดเสร็จ แต่ก็สามารถ

บรรเทาความเข้มข้นของสารมลพิษที่อาจได้รับให้อยู่ภายใต้ค่าปลอดภัยสำหรับคนทำงาน, อีกทั้งยังเป็นการสร้างความตระหนักให้แก่พนักงาน ว่ากำลังปฏิบัติงานอยู่ท่ามกลางปัจจัยเสี่ยง. อย่างไรก็ตามมีปัญหาที่พบมากคือ พนักงานไม่นิยมสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลด้วยเหตุผล เช่น อึดอัด ไม่สะดวก รำคาญ.

สืบเนื่องจากข้อมูลการศึกษาของนักศึกษาภาควิชาสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพประจำปีการศึกษา ๒๕๔๔ ที่บริษัทผลิตชิ้นส่วนในการส่งกำลังเครื่องยนต์แห่งหนึ่งพบว่าพนักงานมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ถึงร้อยละ ๙๖.๑๕ ซึ่งแสดงว่าสถานประกอบการแห่งนี้สามารถบริหารจัดการให้พนักงานสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน

\*คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

อันตรายส่วนบุคคลเป็นที่น่าพึงพอใจ. พนักงานร้อยละ ๓.๘๕ ที่ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลนั้นเกิดจากความเข้าใจผิดว่าในช่วงที่เคลื่อนย้ายออกนอกบริเวณการผลิตของตนแล้วไม่ต้องสวมใส่อุปกรณ์ แต่เมื่อทำความเข้าใจแล้วพนักงานก็มีการสวมใส่ทันที.

ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจว่าหน่วยงานแห่งนี้มีกลยุทธ์อย่างไรในการส่งเสริมให้พนักงานสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลได้อย่างครบถ้วน โดยหวังว่าการศึกษาด้านการบริหารจัดการของโรงงานนี้ น่าจะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางดำเนินการด้านการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในสถานประกอบการอื่นต่อไป.

ระเบียบวิธีการศึกษา

การศึกษาค้างนี้ เป็นการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้โรงงานของบริษัทผลิตชิ้นส่วนในการส่งกำลังเครื่องยนต์แห่งดังกล่าวเป็นกรณีศึกษา. การศึกษาดำเนินตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๙ ถึง ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐.

ประชากรการศึกษาเป็นพนักงานระดับต่างๆ ของบริษัทฯ ๕๑ คน สุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ว่าต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ในการทำงานด้านความปลอดภัยหรือเกี่ยวข้องตามกำหนดดังนี้

- ๑. พนักงานระดับบริหาร (ที่ทำงานมาตั้งแต่บริษัทเริ่มเปิด) ๑ คน
- ๒. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานคนแรก (ตั้งแต่ ๒๕๔๕- ๒๕๔๗) ๑ คน
- ๓. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานคนที่ ๒ (ตั้งแต่ ๒๕๔๗- ๒๕๔๘) ๑ คน
- ๔. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน (ตั้งแต่ ๒๕๕๐ ถึง ปัจจุบัน) ๑ คน
- ๕. ผู้แทนฝ่ายบริหารด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย คนปัจจุบัน ๑ คน
- ๖. พนักงานระดับปฏิบัติการ ทำงานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑- ๒๕๕๐) โดยกำหนดขนาดตัวอย่าง เท่ากับร้อยละ ๑๐ ของพนักงานในแต่ละปี ๕๖ คน.

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ๒ แบบ ได้แก่

- ๑. แบบสัมภาษณ์มีโครงสร้างที่กำหนดหัวข้อ และ

รายละเอียดที่ต้องสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้.

- ๒. แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง ใช้วิธีการสัมภาษณ์ระดับลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มเติม จากกลุ่มประชากร.

ผลการศึกษา

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พนักงานทุกระดับรวม ๕๑ คน จำแนกตามพัฒนาการที่มีการส่งเสริมให้พนักงานมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างถูกต้อง ในยุคของผู้บริหารสูงสุด มีรายละเอียด ดังนี้

ยุค Mr. Peter Curry ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๐ - ๒๕๔๒

ด้านการบริหารจัดการ มีการนำแนวคิดให้มีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ มาจากบริษัทแม่ในต่างประเทศ ให้ปฏิบัติใช้ในพื้นที่ที่เป็นลักษณะงานเดียวกัน ได้เริ่มประกาศให้สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ แต่ยังไม่มีการและแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน. การประชาสัมพันธ์ให้สวมใส่ เป็นลักษณะการบอกกล่าว.

เริ่มมีการสั่งซื้ออุปกรณ์ป้องกันฯ ที่ได้รับการรับรองประสิทธิภาพจากสถาบันหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านความปลอดภัย. ให้เบิกจ่ายอุปกรณ์การใช้งานเมื่อชำรุดได้ตลอด. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่จัดให้สำหรับพนักงานทุกคน ได้แก่ รองเท้าและแว่นตานิรภัย.

ด้านพนักงาน พนักงานกะกลางวันสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ประมาณร้อยละ ๒๐; การทำงานในกะกลางคืนส่วนใหญ่ไม่มีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ. พนักงานสำนักงานเมื่อเข้าไปในภาคส่วนการผลิตไม่มีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ. พบปัญหาว่าอุปกรณ์ป้องกันฯ ที่จัดให้ไม่เหมาะสมกับผู้ใช้ เช่น รองเท้ามีน้ำหนักมาก แว่นตานิรภัยใหญ่เกินไป เป็นผ้าฝ้ายง่าย ทำให้ปวดตาในขณะที่สวมใส่ และไม่มีการบำรุงรักษาอุปกรณ์ฯ.

ยุค Mr. Tom Wood ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๒ - ๒๕๔๔

การบริหารจัดการ เริ่มวางกฎระเบียบการสวมใส่อุปกรณ์ ป้องกันฯ แต่ไม่มีการปฏิบัติอย่างชัดเจน. ได้มีการประชาสัมพันธ์ข่าวอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นที่บริษัทแม่ในต่างประเทศ ให้พนักงานทราบ เป็นอุทาหรณ์ทำให้เกิดความตระหนักมากขึ้น. มีการอบรมพนักงานในเรื่องการสวมใส่

อุปกรณ์ป้องกันฯ การให้ความรู้บริเวณหน้างาน และให้พนักงานสามารถร้องขออุปกรณ์ป้องกันฯ ได้. เริ่มมีการจัดงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ป้องกันฯ อย่างชัดเจน, มีการประเมินอุปกรณ์ป้องกันฯ ให้เหมาะสมกับลักษณะงาน, ได้จัดอุปกรณ์ป้องกันเพิ่มเติมให้ คือ ถุงมือ.

ด้านพนักงาน พนักงานกะกลางวันมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ เพิ่มขึ้นเป็นประมาณร้อยละ ๓๐; ในกะกลางคืน รวมทั้งพนักงานสำนักงานส่วนใหญ่ยังไม่มีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน. พนักงานหรือผู้รับผิดชอบเริ่มให้ความสนใจในการบำรุงรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล แต่ยังไม่แข็งขัน.

**ยุค Mr. Triery Banchart** ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๔๙

การบริหารจัดการ เริ่มมีการรณรงค์ให้สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ทั้งขณะที่อยู่ในโรงงานและนอกโรงงาน มีการอบรมการสวมหมวกกันกระแทกสำหรับพนักงานขับขีจักรยานยนต์.

มีการกำหนดวาระพูดคุยในเรื่องการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ในการประชุมระดับผู้จัดการ.

เริ่มกำหนดมาตรการการลงโทษพนักงานที่ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ แต่การนำไปปฏิบัติยังไม่ชัดเจน มีการตักเตือนหรือบอกกล่าวโดยระดับผู้จัดการ มีการใช้ระบบใบเตือนเมื่อไม่มีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ.

มีการทดลองใช้อุปกรณ์ป้องกันฯ กับลักษณะงานต่างๆ ได้จัดหาหมวกป้องกันศีรษะ ให้กับพนักงานที่ขี่จักรยานยนต์มาทำงาน มีการปรับปรุงอุปกรณ์ป้องกันฯ ให้ทันสมัยและนำสวมใส่มากขึ้น และเริ่มมีการติดป้ายกำหนดให้สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ชนิดต่างๆ ในพื้นที่ทำงาน.

ด้านพนักงาน พนักงานกะกลางวันมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๗๐ และส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการบำรุงรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลแต่ในกะกลางคืนและพนักงานสำนักงานยังเหมือนเดิมคือส่วนใหญ่จะไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ

**ยุค Mr. Triary Ehrhardt** ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๔๙

การบริหารจัดการ เริ่มมีการประเมินพื้นที่ที่ต้องมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ มีการพูดคุยเรื่องการสวมใส่

อุปกรณ์ป้องกันฯ ในการประชุมระดับผู้จัดการบ่อยมากขึ้น มีการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันฯ ให้เพียงพอต่อการใช้มากขึ้น รวมทั้งเริ่มมีการนำระบบการจัดการด้านวิศวกรรมเข้าไปควบคุมความปลอดภัยในการทำงานของเครื่องจักร.

มีการกำหนดบริเวณการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ อย่างชัดเจน มีการติดตามการใช้ในบริเวณพื้นที่ปฏิบัติงานว่ามีปัญหาในการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลหรือไม่.

ระดับผู้จัดการจะบอกผ่านไปยังผู้ตรวจการ ในการดูแลการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล. มีการบังคับใช้กฎระเบียบมากขึ้น เช่นในกรณีผู้อำนวยการโรงงานพบเห็นพนักงาน ๒ คนไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ จึงมีการใช้ระบบใบเตือนให้พนักงาน จึงทำให้พนักงานมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด.

ด้านพนักงาน พนักงานกะกลางวันมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลประมาณ ร้อยละ ๙๕. ส่วนในกะกลางคืนและพนักงานสำนักงานที่ต้องเดินเข้าไปในบริเวณที่มีการผลิต ก็มีการสวมใส่เพิ่มขึ้น รวมทั้งมีการบำรุงรักษาอุปกรณ์ป้องกันฯ.

**ยุค Mr. Martin Smith** ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ถึงปัจจุบัน

การบริหารจัดการ เริ่มมีการรณรงค์ในด้านความตระหนักของพนักงานมากขึ้น.

มีการมุ่งเน้นในเรื่องการพัฒนาคนในการปรับเปลี่ยนทัศนคติและความรู้ความเข้าใจมากขึ้น รวมถึงให้ความสำคัญกับการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันฯ ให้เพียงพอต่อการใช้งาน

มีการกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจตราดูแลพนักงานให้สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ให้กับหัวหน้างานที่มีความใกล้ชิดกับพนักงานในระหว่างการใช้งาน มีการประชาสัมพันธ์การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ ในงานสัปดาห์ความปลอดภัยในการทำงานของบริษัทเพิ่มมากขึ้น

ด้านพนักงาน พนักงานทุกคนมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลประมาณร้อยละ ๙๙, เริ่มมีการกำหนดการสวมใส่หมวกนิรภัยในโรงงาน พนักงานมีความตระหนัก และมีความเคยชินในการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันฯ รวมถึงพนักงานหรือผู้รับผิดชอบทุกคนให้ความสนใจในการบำรุงรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล.

## วิจารณ์

จากการการศึกษาพบว่าบริษัทแห่งนี้ได้ให้ความสำคัญของการจัดการทางด้านความปลอดภัยให้แก่พนักงาน โดยเฉพาะในเรื่องการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ซึ่งมีการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินการมาเป็นระยะๆ รวมระยะเวลาทั้งสิ้นประมาณ ๙ ปี จึงประสบความสำเร็จ ซึ่งในการดำเนินการดังกล่าวมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องอยู่หลายประเด็น ที่จะแนวทางสำหรับสถานประกอบการอื่นๆ ที่กำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับพนักงานไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่จัดให้ อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของพนักงาน และการขาดบุคลากรที่มีความแข็งแกร่งทำงานได้อย่างเต็มกำลังต่อไป ดังนั้นสถานประกอบการควรให้ความสำคัญกับประเด็นดังต่อไปนี้.

๑. การดำเนินการด้านการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลควรมีความเหมาะสมกับการขยายตัวของบริษัท ต้องคำนึงถึงจำนวนพนักงานที่เพิ่มขึ้น เครื่องจักรที่นำเข้ามาใช้ใหม่และการทำงานตามปกติของสถานประกอบการเพื่อลดความยุ่งยากซับซ้อนในการจัดซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล.

๒. ควรจัดทำแผนพัฒนาประสิทธิภาพในการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีการเตรียมความพร้อมให้แก่พนักงานโดยสร้างความตระหนักและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล, มีแผนพัฒนาพนักงานอย่างต่อเนื่องอย่างทั่วถึง รวมถึงการสนับสนุนส่งเสริมให้มีระบบหรือความตระหนักของพนักงาน.

๓. ผู้บริหารสถานประกอบการควรมีนโยบายส่งเสริมให้พนักงานในสถานประกอบการมีประสิทธิภาพในการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมากยิ่งขึ้น เช่น การกำหนดกฎระเบียบ, การปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด, การกำหนดบทลงโทษ รวมทั้งการส่งเสริมพนักงานดีเด่นที่เป็นต้นแบบของการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกัน

อันตรายส่วนบุคคลตามที่กำหนดและเกิดความปลอดภัยในการทำงานให้ได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติ.

๔. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ควรให้ความสำคัญกับแนวทางในการบริหารจัดการส่งเสริมการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล โดยสามารถนำผลการจากการศึกษาในครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้กับสถานประกอบการอื่น ที่ยังมีปัญหาด้านการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของพนักงานอยู่ เพื่อให้พนักงานมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงการให้คำแนะนำช่วยเหลือสถานประกอบการในการปรับปรุงระบบการจัดการด้านการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างต่อเนื่อง.

๕. สถานประกอบการโดยบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญกับการจัดการปัจจัยเสี่ยงทางด้านวิศวกรรมจากแหล่งกำเนิดให้มากขึ้น เพื่อเป็นการป้องกันที่สาเหตุของปัญหา และเป็นการขจัดปัญหาให้หมดไป ซึ่งจะนำไปสู่การลดต้นทุนเกี่ยวกับการจัดซื้ออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในอนาคตได้.

## เอกสารอ้างอิง

๑. ชาย โพธิ์สิตา. ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ ๒ ฉบับปรับปรุง. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; ๒๕๔๙.
๒. บริษัทกลุ่มแอดวานซ์ รีเสิร์ช จำกัด. การสร้างจิตสำนึกด้านความปลอดภัยในการทำงานให้ครบวงจร: รายงานฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: บริษัทกลุ่มแอดวานซ์ รีเสิร์ช จำกัด; ๒๕๔๘.
๓. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. เอกสารการสอนชุดวิชา การบริหารงานความปลอดภัย หน่วยที่ ๙-๑๕. พิมพ์ครั้งที่ ๗. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช; ๒๕๓๙.
๔. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. เอกสารการสอนชุดวิชา หลักความปลอดภัยในการทำงาน หน่วยที่ ๙-๑๕. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช; ๒๕๔๕.
๕. สุภาภรณ์ จันทวานิช. วิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย; ๒๕๔๖.
๖. สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. ลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพ. วารสารศูนย์บริการวิชาการมหาวิทยาลัยขอนแก่น. ๒๕๔๓; ๘: ๘-๑๖.



**Abstract : A Model for Achieving Personal Protective Equipment Practice**  
**Paveena Meepradit\*, Thanavachara Deesaen\***

\*Faculty of Public Health, Burapha University, Chon Buri

This study involved the practice of using personal protective equipment (PPE) in a Bangkok car-parts factory which is known to have a coverage rate of over 90 per cent of its workers. The results indicate that the key point of success was due to the energetic management of the factory. It is a factory policy to offer sufficient knowledge to the workers, and importantly, to monitor the safety audit by managers at every level of management in order to enforce safety rules. The information gained from this study shows that its methods should be advocated for similar factories.

**Key words :** personal protective equipment, model for practice

**บทคัดย่อ**

การศึกษานี้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันส่วนบุคคล (PPE) ในโรงงานประกอบชิ้นส่วนรถยนต์ในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่ามีอัตราการสวมใส่ PPE ของลูกจ้างเกิน 90% ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความสำเร็จนี้เกิดจากการจัดการที่มีประสิทธิภาพของโรงงาน นโยบายของโรงงานคือการให้ข้อมูลที่เพียงพอแก่ลูกจ้าง และที่สำคัญคือการตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยโดยผู้จัดการทุกระดับของการจัดการ เพื่อบังคับใช้กฎระเบียบเหล่านี้ การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการนี้ควรได้รับการส่งเสริมในโรงงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

**บทคัดย่อ**

การศึกษานี้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันส่วนบุคคล (PPE) ในโรงงานประกอบชิ้นส่วนรถยนต์ในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่ามีอัตราการสวมใส่ PPE ของลูกจ้างเกิน 90% ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความสำเร็จนี้เกิดจากการจัดการที่มีประสิทธิภาพของโรงงาน นโยบายของโรงงานคือการให้ข้อมูลที่เพียงพอแก่ลูกจ้าง และที่สำคัญคือการตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยโดยผู้จัดการทุกระดับของการจัดการ เพื่อบังคับใช้กฎระเบียบเหล่านี้ การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการนี้ควรได้รับการส่งเสริมในโรงงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน